

Peliukas išmindžiojo seno miško takus.
Sutiko lapę. Lapei peliukas pasirodė gardus.
– Kur tu keliauji, rudas peliuk, kur eini?
Gal papietautume mano oloj vieni?
– Dėkoju tau, laputaite, išties apmaudu.
Šiandieną pas grufą žadėjau užsukti pietų.

– Pas grufą? O kas gi tas grufas? Kalbi keistai.
– Grufas – tai grufas. Nejaugi nesupratai!

Jo iltys baisios,

baisūs nagai.

Nasrai ir dantys – menki juokai.

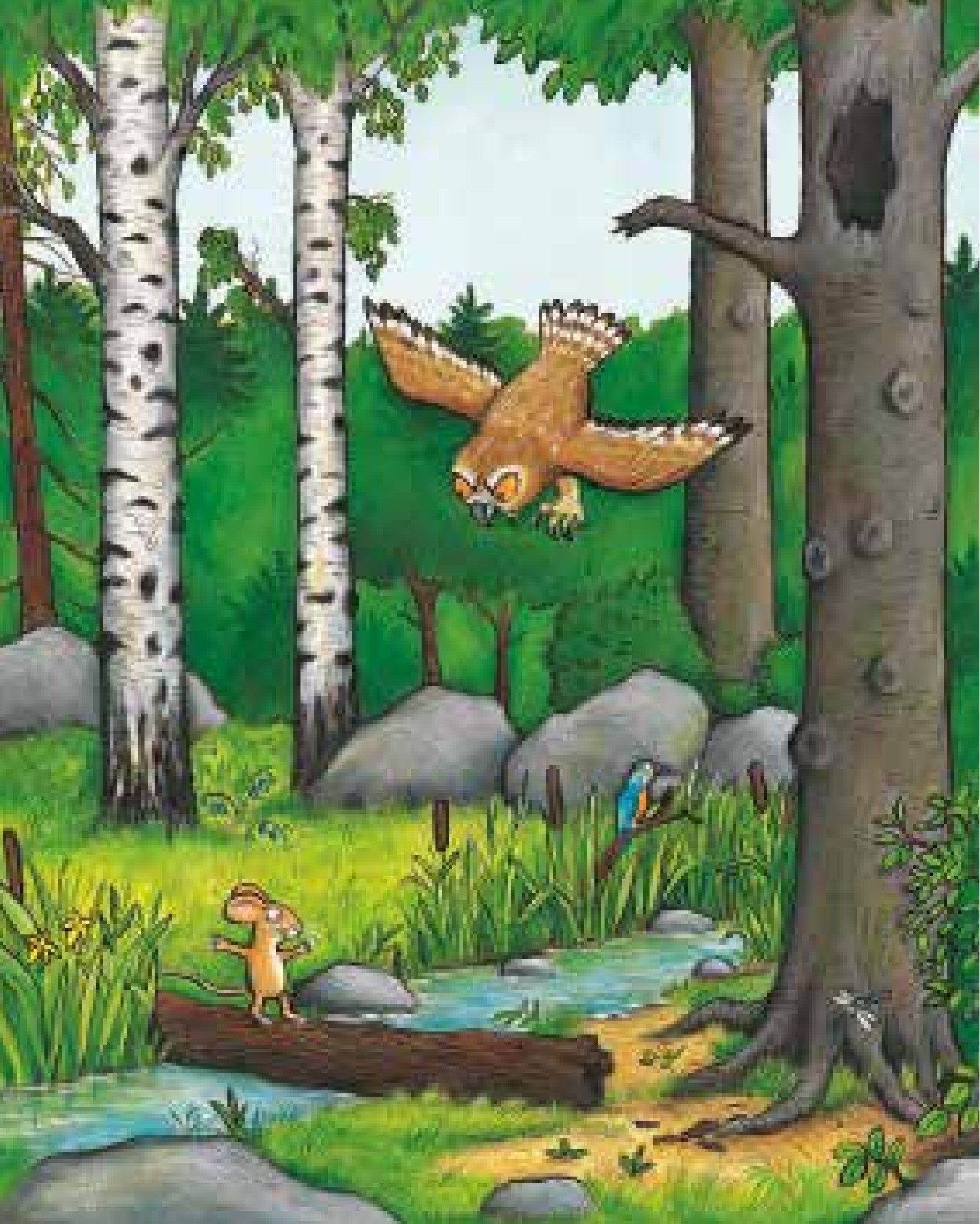

– Kur jis gyvena?
– Už kalno kasdieną
Grufas maumoja keptą lapieną.

– Jis valgo keptą lapieną? Klaiku!
Ir lapė nudūmė miško taku.

Kvaila laputaitė. Trumpas jos protas.
Nežino, kad grufas yra išgalvotas.

Peliukas išmindžiojo seno miško takus.
Sutiko pelėdą. Pelėdai peliukas pasirodė gardus.
– Kur tu keliauji, rudas peliuk, kur eini?
Arbatėlės išgertume mano lizde vieni.
– Iš tiesų tu, pelėda, be galo vaišinga. Tačiau
Aš arbatos išgersiu pas grufą. Tad eisiu greičiau.

– Pas grufą? O kas tasai grufas? Kalbi keistai.
– Grufas – tai grufas. Nejaugi nesupratai!